

pri ravnateljstvu tirjati primerno plačo, ktere pa zdaj nikakor ne zahtevam.

Gledé na delež dohodkov (tantijeme) pa omenim le to, da o njih more govorjenje biti še le takrat, kedar bodo dohodki banke pokrili ne le stroške vse, ampak tudi 5percentne obresti delniške glavnice, in da potem še le po pravilih bankinih gre iz čistega presežka: 1½ odstotka predsedniku, 1½ odstotka podpredsedniku, 2 odstotka vsakemu ravnatelju, 1 odstotek vsakteremu opravnemu svétniku, 3 odstotki vodilnemu ravnatelju.

2. Da je meseca marca bilo 9 sej, to potrjujejo v svojem „Odgovoru“ gospodje dr. Valenta, dr. Zarnik in Achtschin sami, toda oni povdarjajo to, da v moji nenazočnosti sklicana izvenredna seja ravnateljev dne 18. marca bila je najvažnejša zato, ker se je Praški podružnici zabranilo zavarovanje zoper točo. Povdarjana „važnost“ te seje se pa najbolj kaže iz tega, da opravní svét je v seji dne 30. marca 1873. leta preklical oni „važni“ sklep ravnateljev. Sicer pa tudi ni res, da sem jaz dovolil Praški podružnici zavarovanje zoper točo. —

Iz tega na dejanske dogodbe vprtega pojasnila naj zdaj posamejno častiti delničarji sami, koliko je resnice v napadu gospodov dr. Valente, dr. Zarnika in Achtschina.

Popolnoma znan z vsemi razmerami banke „Slovenije“ ne bodem odlašal še več razjasniti, ako bi to zahtevali še dalji napadi na me.

Le zvesto in varčno ravnanje brez vsega ozira na osebnosti ali stranstva, ki se edino le pravičnega cilja banke drži, more odvrniti nezgode, ktere so nedavno doletele vremensko zavarovalno banko na Dunaji, in ktere ravno zdaj stresajo finančne kroge Dunajske.

V Ljubljani dne 10. maja 1873.

Dr. E. H. Costa.

— (Očitna zahvala.) Ker mi je gosp. Jakob Alešovec igro „Dimež“ k mojej benefici brezplačno prepustil in s tem pomogel, da je bil ta večer jako sijajnega vspeha za me, se blagemu gospodu javno z vso presrečnostjo zahvaljujem.

V Ljubljani 13. maja 1873.

Josip Kocelj.

— (Slav. upravnemu odboru „Narodne tiskarne v Ljubljani.“) Pooblastencu, kateri hoče, kakor mu je dolžnost, spolnovati voljo pooblastilcev svojih, je zmerom drago, zvedeti njihovo voljo. Prepričani smo tedaj tudi mi, da bo sl. upravnemu odboru po volji, zvedeti naše mnenje o vredovanju na naše stroške izdavnega časnika „Slov. Naroda“. — Koliko nas stane ta list, želimo prav natančno zvedeti pri prvem občnem zboru, — tudi o tem ne govorimo, koliko nam more koristiti dober dnevnik, — danes le povzdignemo svoj glas zoper zlorabo naših pooblastil o tem, da naš list piše zoper nas in za nasprotnike naše. Zato prašamo sl. odbor: ali se mu zdi pisava, kakoršna se je popred le včasih nahajala, pa se nahaja noveji čas skoraj v vsakem listu „Slov. Nar.“, pristojna listu delajočemu za omiko? Dalje: ali sl. odbor misli namen slov. dnevnika za narod doseči s tem, da — mesto gotovo koristne objektivne kritike različnih misli v našem taboru — besno bije tudi z neresnico po lastnih naših zasluženih možéh? Veste li, gospodje, v čem se loči „Slov. Nar.“ od „Tagblatt“? — V tem, da ta zmirom pozná svoje gospode, — „Slov. Nar.“ pa je največa slast, da pesuje svoje! Svoj čas bomo od upravnega odbora zahtevali odgovor, kako se je smel naš list

zlorabiti kod orožje osobne strasti narodu na sramoto in kvar — nasprotnikom v glasno izrečeno veselje! — Za zdaj smo se oglasili, da veste, kaj je dolžnost Vaša.

V Ljubljani 12. maja 1873.

Mnogo delničarjev „Narodne tiskarne“.

— (Izvirna Alešovecova igra „Dimež, strah Kranjske dežele“) je preteklo nedeljo privabila toliko občinstva v gledališče, da je g. Kocelj med vsemi imel najbogatejšo benefico, ktero je pa tudi izvrstni beneficijant zaslužil. Da igra ni „skozi padla“, to pa je kritikastre „Laibacharice“ in „Narodovce“ tako vjedlo, da jim je žolc strašansko zavrel. Gosp. Alešovec je predmet svoji igri vzel iz resnične domače dogodbe in ker „Dimež“ po naključbi ni bil „Karl Moor“, zato ga ni mogel slikati po Schillerjevih vzorih. Kar se je dalo iz „Dimeža“ narediti, to je naredil g. Alešovec, ki je že večkrat pokazal, da tudi v dramatici zna kaj več kakor vsi njegovi nasprotniki skupaj, katerim bi Alešovec lahko s Prešernom zapel pesmico, da kritikovati je njihovo vse,

„od sebe pa ne dadó ne najmanjše fige.“

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. — Strašen resk in tresk je bil te dni in je še na tukajšni borsi, to je, v tistem zbiralšču, kamor zahajajo ljudje vsake baže, bogatini in capini, judje in kristjani, da kupčujejo s papirnatim denarjem, akcijami in obligacijami. To je ono mesto, kjer barantač „čez noč obogati“, pa tudi čez noč uboža, pa potegne nd beraško palico mnogo nedolžnih ljudi seboj. Kar na en dan je čez 100 taci barantačev prišlo na kant. Vsi časniki so polni teh homatij, ki jih lahko imenujemo finančno revolucijo v tisti Avstriji, o kateri je uni dan še le Auerspergovo ministerstvo nekako ponosno reklo, da „cvetè narodno-gospodarski napredek“. Borsale preočitno kaže „cvete“ današnje liberalne ère, v kateri z denarjem vred gré tudi poštenje na kant! „Zdaj pomagaj ti, vlada!“ — kričijo judovski časniki in njihovi privrženci. S čem neki? Vendar ne s tem, da pride vratolomnim špekulantom denar naših davkov na pomoč! In vse to se godi zdaj na Dunaji v obliči od dalje prišlih tujcev, ki vidijo krasoto onega „napredka“, ki ga seje brezverski liberalizem.

— Ob enem pa, ko finančni polom stresa Dunaj, raznašajo pa po Rimu in Milani Lah knjižico pod naslovom „L' Italia esposta agli Italiani“, ktera nič manj ne zahteva, kakor da Italijani zgrabijo vse, kar si domišljujejo, da je Laško, namreč: Nico, Gorico, Trst, Istro in Dalmacijo vso, od Savoje, Koroškega, Tirolskega in Kranjskega pa nekoliko kosov. Pisár te brošure trdi, da za gotovo vé, da bode Nemčija o tem Italiji rada pomagala; „Cislajtanija — pravi — je že tako na zadnjih nogah, Magjari ne marajo za Avstrijo, ki živi le še od milosti Nemčije in bode na Turškem odškodovana za to, kar tukaj zgubi.“ — No! to so prečudni naklepi, ki rojijo po glavah naših — „prijatlov“ na Laškem in Nemškem! Bog pomozí!

Listnica vredništva. Gosp. Fr. M-ču pri sv. D.: Zaželeno razjasnilo imate v današnjem listu.

Kursi na Dunaji 13. maja.

5% metaliki 67 fl. 50 kr.

Narodno posojilo 72 fl. 80 kr.

Ažijo srebra 108 fl. 90 kr.

Napoleondori 8 fl. 85 2kr.